

HETI EGY ÓRA

Aki rendszeresen eljár a vasárnapi istentiszteletekre, legalább ennyit biztosan foglalkozik Isten dolgaival. Ez jó, de gondoljunk bele, mennyi mindenre fordítunk ennél nagyságrendekkel több időt: TV, számítógép, vásárlás, szórakozás, kert, sport, és még hosszan sorolhatnánk. Ezek a dolgok önmagukban még nem rosszak, de az, hogy mire mennyi időt szánunk, jól mutatja, mi a fontos számunkra. Pál apostol azt írja: „Szüntelen imádkozzatok!” (1Tessz 5:17)

Nyilván nem arra gondolt persze, hogy állandóan a Miatyánkot, vagy más imát mormolgassunk magunkban, ami így egyébként sem lenne több üres mantrázgatásnál, hanem

>>> 4. oldal

A VIGASZTALÁS ISTENE

Minden embernek szükség van vigasztalásra. Előbb vagy utóbb ugyanis mindnyájan meg tapasztaljuk, hogy életünket végigkísérik a megpróbáltatások, a csalódások, a szenvedések, netán a tragédiák. Sokszor elég pusztán néhány keresetlen szó és az ember magábaroskad. A testi bajok gyakran lelki megbetegedést idézhetnek elő. Az elcsüggedt lélek pedig testi bajok okozója lehet. A mindenkori ember számára tehát kikerülhetetlen, hogy testi-lelki bajaira nézve vigasztalást keressen. Vigasztalás nélkül az élete ugyanis rövidebb, rosszabb minőségű, sőt értelmetlen. Aki nem részesül olyan vigasztalásban, amely békességet terem a szívében, az a bajok, problémák láttán értelmetlenné tarthatja életét.

A vigaszra talált ember reményt nyert ember, a vigasztalhatatlan azonban reményvesztett marad. Honnan származik a mi vigasztalásunk? Kiben vagy miben bizakodunk? Honnan várjuk a segítséget?

Nagyon sokszor jószándékú emberi tanácsokkal bátorítjuk egymást: „Ne csüggedj el, mással is előfordult már! Fel a fejjel, te erős ember vagy, túl leszel ezen is! Ne add fel a reményt, mutasd meg, hogy le tudod győzni ezt a nehézséget!”

>>> 4. oldal

„Honnan származik a mi vigasztalásunk? Kiben vagy miben bizakodunk? Honnan várjuk a segítséget?”

BEMUTATKOZIK GYÜLEKEZETÜNK GONDNOKA ÉS FELESÉGE

Kovács Aladár és neje, Rózsa negyvenhét éve élnek boldog házasságban. Két felnőtt fiuk van: Gábor és Péter. A házaspár 1972-ben költözött Csepelről Soroksár-Újtelepre, de csak 2008 óta látogatják rendszeresen a helyi református gyülekezet istentiszteleteit.

>>> 3. oldal

Összefoglaló a gyülekezeti gyermekhétről

CSENDET KÉRÜNK!

Három gyermekes anyuka lévén a csönd az, amihez magam is legkevésbé vagyok hozzászokva. Néhány héttel ezelőtt egy napra kettesben maradtunk otthon a férjemmel. Mindketten a dolgunkat végeztük, amikor egyszer csak így szólt a kedvesem: „De fura ez a csönd!”

Ó igen! Mi az, amire egy kisgyermek leginkább képtelen? Csendben maradni. De nem csak a gyermekeknek nehéz ez, hiszen Urunk előtt őszintén megvallhatjuk, hogy mindnyájunknak nehéz elcsöndesednünk és csendben lennünk a mai rohanó világban. Pedig milyen fontos, hogy időnként „kilépve” a zajos világból megtanuljunk, mikor és hogyan kell csendben maradnunk vagy elcsöndesednünk.

A nyár elején megszervezett gyermektáborunk címe: „Csendet kérünk!”, arra a fontos igazságra irányította rá gyermekeink, ifjaink figyelmét, hogy mit jelent a csend Isten Szentírásában, a Biblia tükrében.

A tábor fő témája az imádság volt, amihez elengedhetetlen, hogy elcsöndesedjünk. Egy „Imamúzeumot” rendeztünk be a gyermekek részére, ahol mindennap új, izgalmas tárlatot nyitottunk meg a számukra. A különböző tárlatok során

az Úr Jézustól tanult imádságot „A mi Atyánk”-ot tanulmányoztuk, s osztottuk fel nap mint nap részenként megbeszélve úgy, hogy a hét végére meg is tanuljuk Urunk ránk hagyott kincsét. Szeretjük volna, ha a gyerekek megértik, hogy ez az imádság nem válhat egy minden nap elismélt „megszokott mormolássá”, ezért a felosztott részekhez mindig kapcsolódott egy-egy odaiáll bibliai történet aranymondással, énekekkel. Ezek segítették a szavak mögött rejtőző tartalom megértését.

Hétfőn arról tanultunk, hogy „A mi Atyánk” SZENT, és Ő mindenek felett áll. Megismerhették kicsinyeink azt is, hogy Isten hányféle néven jelenti ki magát a Bibliában (Mindenható, Szabadító stb.)

Kedden élő szoborkiállítással leptük meg őket, s „bemutattuk”, milyen imádkozási testhelyzeteket tár elénk az ige (leborulás, térdelés, áldó kézfeltartás...) Ennek a napnak a fő üzenete a volt, hogy „A mi Atyánk” SZERET, mert a Fiú a kereszten vállalta bűneink büntetését.

Szerdán egy varázslatos hangtárlaton hallhatták az Úri imádságot több nyelven is megszólalni, s olyan nyelveket is megismerhettek a kis felfedezők, amelyekről eddig még soha sem hallottak (dani, vili, dzsörzi ...). Ezen a napon

arról is tanultunk, hogy Isten gondoskodik az övéiről, és csodákat is képes tenni, csak hogy az övéit megmentse.

Csütörtökön olyan tárgyak kerültek a múzeumba, amelyekről a gyerekeknek kellett eldönteniük, melyek hozhatók összefüggésbe az igaz hitből fakadó imádsággal (pl.: oxigénpalack, telefon ...), és melyek azok a tárgyak, amelyek biztosan nem hasonlíthatók hozzá (ima-automata, bűvészkalap ...). Megtanultuk, hogy „A mi Atyánk” MEGBOCSÁTOTT nekünk, ezért nekünk is meg kell bocsátanunk egymásnak.

Pénteken a világ számos pontján ma is használatos imatárgyak kerültek kiállításra, melyeket megismerve megbeszéljük, hogy mi kedves Isten szemében, s melyek azok a tárgyak, amelyek az oktondi emberi elme találmányai (imamalom, imazászló, imakö...). A napi történet kapcsán arról beszélgettünk, hogy milyen kísértéseknek vagyunk kitéve, de „A mi Atyánk” MEGSZABADÍT.

Vasárnap a hét lezárásaképpen „A kis ébresztőóra” című bábjelenettel kedveskedtünk minden gyülekezeti testvérünknek, aki részt vett az istentiszteleten.

Legfőképpen Istennek legyen hála azért, hogy ezen a héten szólhatott az Ő Igéje, és a várakozásunkon felüli létszámban gyűltek össze napról napra gyermekeink. Szeretnénk köszönetet mondani a szülőknek, akik elhozták gyermekeiket és gyümölcsöt, egyéb finomságokat biztosítottak a számunkra.

Köszönjük a lelkes ifiknek, akiktől bármit kérhettünk, mindenben szívesen segítettek munkánkat, és Tóth Ferencnek, aki a Buci Pékség felajánlásaként minden reggel friss pékáruval lepett meg minket.

Köszönjük áldozatos szolgálatukat és buzgó segítségüket Mihályi Lacinak és Évának, valamint Fehérmé Novák Verának, akik mindvégig velünk voltak a héten. És nagyon köszönjük Kompán Zsolt-né, Julikának a szolgálatát, aki az egész hét szervezését, lebonyolítását a kezében tartotta, szívében viselte és irányította.

„Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai... ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.” (1. Péter 4:10-11)

A nyári szünet után szeretettel várjuk vissza gyermekeinket a vasárnapi istentisztelettel egyidőben tartott gyermekistentiszteletekre!

B. Attiláné, Edit

BEMUTATKOZIK GYÜLEKEZETÜNK GONDNOKA, KOVÁCS ALADÁR ÉS FELESÉGE, RÓZSA

Aladár ifjú korában a Csepel-Királyerdői Református Egyházközség hűséges tagja volt. Itt konfirmált 1953-ban. Ágai László tiszteletes úr személye nagy hatást gyakorolt rá. Az ifúsági órákat követő ping-pongozások, sakkozások és egyéb játékok mai napig felejthetetlen élményként élnek emlékezetében. Az 1956-os forradalmat követően Ágai tiszteletes urat elhelyezték gyülekezetéből és Aladár kapcsolata is hosszú évtizedekre megszakadt egyházával.

A ma már nyugdíjasként dolgozó (biztonsági őr) Kovács Aladár többek rábeszélésére és örömeire elvállalta a Soroksár-Újtelepi Református Missziói Egyházközség gondnoki szolgálatát. Megbízhatósága és készséges volta alkalmassá teszi őt a feladat betöltésére. Tevékenységi körébe tartozik az adminisztrációs, hivatalos egyházközségi teendők ellátása valamint a templomépítés folyamatának figyelemmel kísérése.

Felesége, Rózsa 1956-ban konfirmált szintén a Csepel-Királyerdői Református Egyházközségben. Házi istentiszteletek, bibliaórák rendszeres látogatója volt gyerekkorától fogva. Ma is oszlopos tagja a csütörtök esti felnőtt bibliaóráknak. Naponként táplálkodik Isten igéjével, hiszen tudja, hogy a hívő keresztyén ember „nemcsak kenyérrel él, hanem minden igéjével, amely Istennek szájából származik.” (Mt. 4,4). Nagy szeretettel foglalkozik unokáival és szívesen vállal részt a szeretetvendégségek szervezésében.

A Kovács házaspár kedves igéje az Ároni áldás: „Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet. Világosítja meg az Úr az ő orcáját terajta, és könyörüljön terajta. Fordítsa az Úr az ő orcáját tereá, és adjon békességet néked.” (4 Mózes 6,24-26)

ÁLLANDÓ GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

Csütörtök 18 óra
Bibliaóra
Péntek 18 óra
Konfirmációs előkészítő
Vasárnap 11 óra

Felnőtt/Gyermek-istentisztelet
Helyszín: Bp., Soroksár-Újtelepi Római Katolikus Templom tanácsterme (1237 Bp., Szent László u. 149.)

2012. november 4-én, vasárnap 11 órakor hálaadó istentiszteletet

tartunk a Soroksár-Újtelepi Római Katolikus Egyházközség gyülekezeti házában, ígét hirdet **Cseri Kálmán** nyugalmazott református lelkipásztor.

Szeretettel várunk mindenkit az alkalmainkra!

HETI EGY ÓRA

arra, hogy a hívő embernek állandó, személyes kapcsolata van Istennel. Mondhatnánk, együtt él vele. Márpedig, ha valakivel együtt élünk, de csak heti egy órát szánunk az illetőre, valljuk be, ez elég furcsán venné ki magát. Vajon mit szólna szülők, házastársunk, gyermekünk, akivel épp egy lakásban élünk, ha közölnénk vele: vasárnap 11-től délig van rád időm, de azon kívül hagyj békén?

Mármost, Istennel többnyire pont ezt csináljuk. És persze, ha rákérdez valaki, tudjuk sorolni a kifogásainkat: nekem Isten nem adta meg, tőlem elvette. Mit is? Jó, persze vannak tragédiák, de többnyire miket hiányolunk? Egészséget – az tényleg fontos, de sajnos idővel elmúlik, megöregszünk. Jobb állást (inkább örülnénk, hogy van), több pénzt, nagyobb házat, szebb/jobb társat, engedelmesebb gyerekeket. Nem mondom, hogy ezek nem fontos dolgok, de messze nem a legfontosabbak. Ahogy azt is kénytelenek vagyunk többnyire bevallani: kérni persze sosem kértük ezeket, csak okoljuk Istent, hogy nem teljesítette, amit elvártunk. Mintha neki úgy kéne ugrálni, ahogy mi fütyülünk, azonnal teljesíteni azt is, amit egyébként nem kértünk. Közben imádkozni, Bibliát olvasni, istentiszteletre járni eszünk ágában sincs. Gondoljuk végig őszintén (és tényleg nem bántani akarok senkit, nem véletlenül írom első személyben), nincs bennünk valami nagy aránytévésztes? Kicsoda Isten,

és kik vagyunk mi? Kinek van joga bármit is elvárni?

Az a mi nagy szerencsénk, hogy Isten nem olyan, mint mi. Ő teljes joggal ítélhet el minket, hiszen akármilyen jó embernek hisszük is magunkat, akármennyire betartjuk is a társadalmi normákat, Jézus elvárásaihoz képest sehol sem vagyunk. Olvassuk csak el a sokat emlegetett Hegyi beszédet, különös tekintettel a törvény magyarázatára (Mt 5:21-48). Ki az közülünk, aki azt mondja, igen, én sohasem haragudtam, még csak ne is néztem „úgy” nőre, mindig olyan voltam, ahogy itt Jézus mondja? Logikusan következne ebből, hogy elvesztem, hiába leszek ott vasárnaptól kezdve az összes istentiszteleten, hiába imádkozom napi 24 órát, hiába olvasom ki 2 hét alatt a teljes Bibliát, nem segíthet jóvátenni. És, mondom, az a szerencsénk, hogy nem is kell, mert ezt Isten már elrendezte. Jézus vállalta a keresztet, megbűnhődött a mi vétkeinkért, az enyéimért, a tiédért is, és nincs más dolgod, mint Istennek e hatalmas ajándékát elfogadni. De ez bizony csak a hívőké, csak azoké, akiknek élő kapcsolatuk van Jézussal. Ezért, és nem az érdemszerzésért „kell” imádkozni. Azért „kell” Bibliát olvasni, naponta, mert ott van Isten akarata, márpedig, ha hiszek, azt keresem, ami neki kedves. Azért „kell” istentiszteletre elmenni, amikor csak tudok, mert ott közösségben lehetek a többi hívővel, mert ott hallhatok jó tanítást, mert ott vehetem az Úrvacsorát, ami megerősít a hitben. Ne a felszínt nézzük, mert lehet, hogy van látványosabb, színesebb,

ünnepélyesebb, érdekesebb istentiszteleti forma a miénknél, de mit ér az, ha nincs jó igei tanítás és hívő közösség? Kedves Olvasó, ha végiggondoltad mindezeket, ha már hiszel Krisztusban, vagy szeretnél róla többet hallani, ha kell egy hívő közösség, ahol hasznos taggá válhatsz, várunk minden vasárnap 11-re, most még a katolikus templom tanácstermébe, de remélhetőleg hamarosan már saját lelki otthonunkba. Jöjj közénk bátran!

KIRÁLY GÁBOR

A VIGASZTALÁS ISTENE

A tapasztalat mégis arról árulkodik, hiába a jószándék, az emberi bölcsesség nem ad megnyugvást a háborgó léleknek. Még az emberi együttérzés (empátia) is, amely önmagában sokat jelenthet, csak ideig-óráig segít rajtunk. De akkor kitől vagy honnan jön a szabadulás a bánatos lélek számára?

A Biblia azt mondja, Isten egyedül az igaz vigasztaló. Amikor az Úr Jézus búcsúbeszédeit (Jn. 14-16.) elmondja tanítványainak, többször megemlíti, hogy az Atya elküldi az Úr Lelkét, a Szentlelket, aki maga a Vigasztaló Isten. „Ama Vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevembe küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat,

amiket mondtam néktek.” (Jn. 14,26)

A Szentlélek Isten világossá teszi az ember előtt, hogy az életében jelenkező nyomorúságok, fájdalmak, bajok okai a bűnesetre vezethetők vissza. Arról is meggyőzi az ember lelkiismeretét, hogy a tagjainkban uralkodó bűnre tökéletes megoldást egyedül Jézus Krisztus váltságáhalála jelent. Együttal megajándékozza azzal a hittel, amely bizonyosságot terem a szívében: Isten megváltott gyermeke vagyok én is, mert az Úr vére az én bűneimért hullott el. Senki és semmi immár el nem szakaszthat engem az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban. Ez a keresztyén ember számára olyan vigasz, amely a legmélyebb és legsúlyosabb terhek közepette is megőrzi békességét és reménységét.

Egyik alapvető református hitvallási iratunk, a Heidelbergi Káté első kérdés-felelete félreérthetetlen egyszerűséggel adja tudtunkra, hogy miben áll a keresztyén ember valóságos vigasztalása:

„1. Kérdés: Mi néked életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod?

Felelet: Az, hogy testetül-lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett s engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított és úgy megőriz, hogy mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le fejemről, sőt inkább minden az én üdvösségemre kell hogy szolgáljon. Ezért Szentlelke által is engem az örök élet felől biztosít és szív szerint készsé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezentül Őneki éljek.”

PÉTERFFY GYÖRGY

Hajnalszó – A Soroksár-Újtelepi Református Missziói Egyházközség hírlevele I. évfolyam 2. szám.
Felelős kiadó: Péterffy György